



בש"פ 2639/23 - שאול פרץ נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2639/23
בש"פ 2759/23

לפני: כבוד השופט א' שטיין

העורר בבש"פ 2639/23 והמשיב שאול פרץ
בבש"פ 2759/23:

נגד

המשיבה בבש"פ 2639/23 מדינת ישראל
והמבקשת בבש"פ 2759/23:

בקשה להארכת מעצרלפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996; ערר על החלטת בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (השופט א' הימן) אשר
ניתנה ביום 13.3.2023 במ"ת 11976-06-22

בשם העורר בבש"פ 2639/23 עו"ד מיקי חובה; עו"ד גיא שמר
והמשיב בבש"פ 2759/23:

בשם המשיבה בבש"פ 2639/23 עו"ד גיא רוסו; עו"ד תום קובצ'י
והמבקשת בבש"פ 2759/23:

החלטה

1. ההליכים בהם אני דן ומכריע במאוחד כוללים את שני אלו:

עמוד 1



- א. בש"פ 2639/23: ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (השופט א' הימן) אשר ניתנה ביום 22.3.2023 במ"ת 53785-02-18. החלטה זו דחתה את בקשתו של העורר, מר שאול פרץ (להלן: פרץ), לקיים עיון חוזר בהחלטתו הקודמת של בית המשפט בה נקבע כי פרץ יעצר עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו בתפ"ח 54462-02-18 (מחוזי תל אביב-יפו) (להלן: ההליך העיקרי).
- ב. בש"פ 2759/23: בקשה שבע עשרה להארכת מעצרו של פרץ בתשעים ימים לפי סעיף 62 לחוק המעצרים - זאת, החל מיום 19.4.2023, או עד למתן פסק דין בהליך העיקרי, לפי המוקדם.
2. ביום 23.2.2018 הוגש כתב אישום בהליך העיקרי המתנהל נגד פרץ ו-3 נאשמים נוספים. כתב האישום מייחס לפרץ רצח תוך ביצוע עבירה, עבירה לפי סעיף 300(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); סחיטה בכוח, עבירה לפי סעיף 427 לחוק העונשין; וקשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.
3. על פי עובדות כתב האישום, פרץ עסק במתן הלוואות, ונאשמים 2-3 עבדו עבורו. בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, לפרץ היה סכסוך מתמשך עם דניאל זרוג (להלן: זרוג). עובר ליום 15.1.2018, יוסי שריקי (להלן: המנוח) היה בקשרי חברות הן עם פרץ והן עם זרוג. פרץ דרש מהמנוח שינתק את קשריו עם זרוג. בהמשך, החליט פרץ לסחוט את המנוח - לגרום לו חבלה חמורה ואז לדרוש ממנו שישלם לו 150,000 ש"ח. על-מנת לממש את תוכניתו, קשר פרץ קשר עם עמי מיארה (להלן: מיארה), ניקו חיימוב (להלן: חיימוב) ונאשמים 2-3 (להלן: השותפים). ביום 14.1.2018, פרץ התקשר למנוח וקבע להיפגש עמו למחרת. בסמוך לאחר מכן, פרץ נפגש עם נאשם 4 וקיבל ממנו אקדח ותחמושת (להלן: הנשק), וכן תדרך את יתר השותפים כיצד תבצע התוכנית. למחרת, בשעה 19:50, לערך, נפגשו פרץ ומיארה עם המנוח בסמוך לבית הוריו. אביו של המנוח המתין לבנו בסמוך למקום המפגש - זאת, לאור בקשתו של המנוח שחשש מן המפגש. מיד לאחר מכן, הגיעו למקום המפגש נאשמים 2-3 רכובים על קטנוע כשבאמתחתם הנשק. עם הגעתם, פרץ ומיארה נמלטו מהמקום; והמנוח אף הוא ניסה להימלט מהמקום. בתוך כך, ירד נאשם 2 מהקטנוע וירה 3 כדורים לעבר המנוח, אשר פגעו ברגלו ובבטנו. המנוח הובהל לבית החולים, ושם נקבע מותו.
4. בד-בבד עם הגשת כתב האישום נגד פרץ (ושותפיו), הגישה המדינה בקשה לעצרו עד תום ההליך העיקרי.
5. התפתחות ההליך העיקרי ממועד הגשת כתב-האישום נסקרה בהחלטות קודמות של בית משפט זה (ראו: בש"פ 427/22 מדינת ישראל נ' פרץ (16.2.2022); בש"פ 4723/22 מדינת ישראל נ' פרץ (19.7.2022); ובש"פ 6727/22 מדינת ישראל נ' פרץ (18.10.2022)). איני רואה אפוא סיבה לחזור על הדברים.
6. ביום 22.3.2023, הגיש פרץ בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו לנוכח חלוף הזמן וכרסום בתשתית הראייתית הלכאורית. בית המשפט המחוזי (השופט א' הימן) דחה בקשה זו; ומכאן הערר אשר הוגש על ידי פרץ בבש"פ 2639/23.



7. לטענתו של פרץ, בית המשפט המחוזי לא נתן מענה מספק להתפתחויות הראייתיות בתיק ולחלוף הזמן. פרץ סבור כי התפתחויות אלו הופכות את הקערה על פיה ומוליכות לזיכוי מהאישומים אשר יוחסו לו. לדבריו, יש פגם ממשי בתשתית הראייתית הלכאורית בתיק, אשר מבוססת, רובה ככולה, על עדויותיהם המפלילות של מיארה ושל חיימוב. נגד השניים מתנהל הליך נפרד, ובפתח משפטם השניים טענו לטענות זוטא נגד קבילות אמירותיהם המפלילות לטענתם, האמירות המפלילות נגבו מהם תוך פגיעה חמורה בזכותם להיוועצות בסניגור, ולאחר שהובטחו להם טובות הנאה והבטחות מרחיקות-לכת באם יפלילו את פרץ. לטענת פרץ, דין של אמירות אלה להיפסל בגדרו של כלל הפסילה הפסיקתית (שרובו ככולו מעוגן כעת בסעיף 56א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971). זאת ועוד: כאשר השניים עלו על דוכן העדים בהליך העיקרי, הם מילאו את פיהם מים. פרץ מוסיף וטוען כי מיארה וחיימוב ישבו יחד בתא המעצר במשך 23 ימים עד אשר החליטו להפלילו, ולכן עולה חשש ממשי לזיהום עדויותיהם. עובדה זו נתמכת בעדותו של החוקר הבכיר, רוזי שחידם, שאישר כי השניים אכן ישבו יחד בבית המעצר בידיעת המשטרה, וכן כי שיחותיהם לא הוקלטו. לטענת פרץ, יש בכוחן של עובדות אלו כדי לפגום בתשתית הראייתית בתיק. פרץ מבקש מבית משפט זה שיבחן התפתחויות אלו על פי אמות-המידה המקלות שנקבעו בעניין אל סאנע (ראו: עמ"ת (מחוזי ב"ש) 62556-01-14 אל סאנע נ' מדינת ישראל (4.2.2014)), תוך שהוא מטעים כי עניינו עומד גם במבחן הנהוג כיום. בעניין אל סאנע, בית המשפט המחוזי הצביע על חמש קטגוריות של מקרים בהם תטה הכף לקבלת בקשתו של עצור לבחינה מחודשת של המארג הראייתי הלכאורי - זאת, אף אם ההגנה לא הצביעה על מהפך של ממש, בבחינת הפיכת הקערה על פיה. פרץ טוען כי עניינו תואם את שלוש הקטגוריות הראשונות אשר הוצגו בעניין אל סאנע: ההגנה הסכימה לקיומן של ראיות לכאורה, אולם ביקשה לחזור בה בהמשך; מדובר בראיות נסיבתיות; הראיות נסמכות על עדות יחידה אשר דורשת תוספת ראייתית בדמותו של חיזוק.

8. פרץ טוען גם לעניין העבירה בה הואשם. לפרץ יוחסה עבירת רצח תוך כדי ביצוע עבירה אחרת - עבירת סחיטה בכוח. לטענתו, עבירת הסחיטה נעשתה באמצעות מעשה הירי - אותו מעשה אשר מהווה את הרכיב ההתנהגותי בעבירת הרצח. לשיטת פרץ, הפסיקה הישראלית לא מכירה במצב בו ניתן להרשיע אדם בשתי עבירות בגין מעשה אחד; והוא הדין לעניינה של עבירת "רצח תוך ביצוע עבירה אחרת". במילים אחרות: בעניין שבו קא-עסקינן עבירת הסחיטה נבלעת בעבירת הרצח, ולכן אין מקום להרשיעו בעבירת רצח תוך כדי ביצוע עבירה אחרת, אלא בעבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, לכל היותר.

9. באשר לחלוף הזמן, פרץ טוען כי הוא עצור מאחורי סורג ובריוח תקופה ממושכת מאד אשר עולה על חמש שנים. לטענתו, אין מדובר ב"מגה תיק" מבחינת היקפו, ומשכך הוא אין כל הצדקה להימשכות חריגה זו של ההליכים. פרץ מוסיף וטוען כי ההליך העיקרי אינו צפוי להסתיים בקרוב, שכן עד התביעה המרכזי - ראש צוות החקירה - החל את עדותו אך לאחרונה וצפוי להיחקר ממושכות; וכן העדים המפלילים מילאו פיהם מים על דוכן העדים, כך שקיימות שאלות רבות אשר נותרו ללא מענה ואשר תופנינה אל ראש צוות החקירה. עוד צוין כי מאז מעצרו, נולדו לפרץ שלושה ילדים אשר כמעט ואינם מכירים את אביהם; בת זוגו מטפלת בילדים אלה ללא עזרתו; וכן כי מאז מעצרו של פרץ לא נפתחו נגדו תיקים פליליים או משמעתיים. לאור המקובץ, פרץ מבקש כי אורה על שחרורו לחלופת מעצר בפיקוח אלקטרוני.

10. המדינה, מנגד, ביקשתני לדחות את עררו של פרץ ולהאריך את מעצרו בתשעים ימים, כאמור בבש"פ 2759/23. בקשה זו נסמכת על מסוכנותו המופלגת של פרץ אשר נלמדת מהעבירות המיוחסות לו, מהתכנון שקדם לביצועו, מהחשש המובנה להימלטותו מאימת הדין, וכן מעברו הפלילי המכביד (פרץ ריצה עד כה 12 שנות מאסר בפועל, והעבירות מושא ההליך העיקרי בוצעו, לטענת המדינה, חמישה חודשים בלבד לאחר שחרורו של פרץ ממאסר



בגין מעשה אלימות). המדינה מטעימה כי הימשכות ההליך רובצת לפתחה של ההגנה לאור חילופי ייצוג, בקשות דחייה וכן בקשות אחרות אשר הוגשו מטעמה. עוד היא מוסיפה כי פרשת התביעה עומדת בפני סיום, ומועדי הוכחות נוספים קבועים בימים 11.7.2023, 18.6.2023, 13.6.2023, 14.5.2023, 4.5.2023, 18.4.2023, 4.4.2023, 19.7.2023.

11. לאחר שמיעת טענות הצדדים, הבהרתי להם כי מקובלת עלי קביעתו של השופט ד' מינץ בבש"פ 282/23 מדינת ישראל נ' פרץ (17.1.2023) כי "בעלי הדין כולם, אינם גוררים רגליים בקידום התיק" - וכי קביעה זאת מהווה נקודת המוצא לדיון הנוכחי בבקשת המדינה. כמו כן, הבהרתי לבעלי הדין כי לא מצאתי כרסום או החלשה משמעותית בראיות לחובתו של פרץ וכי משקלן של ראיות אלה ייקבע בהליך העיקרי. באשר לטענת פרץ בדבר היבלעות העבירות - הבהרתי לבעלי הדין כי בכגון דא חל המבחן של השוואה בין רכיבי העבירות, כהגדרתם בחוק העונשין, ולא בין רכיבי המעשים, כפי שבוצעו בפועל על ידי הנאשם (ראו: ש"ז פלר "הכללא" = א' + ב' והיקף חלותו "הפרקליטכג 427 (התשכ"ז); וכן: ע"פ 132/57 נכטנ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יא 1544 (1957); ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, פ"דמז(4) 221, 295-293 והאסמכתאות שם (1993)) - עניין שצריך להתברר בהליך העיקרי, ולא כאן. במילים אחרות: הבהרתי לבעלי הדין, כי ראיות לכאורה שעל בסיסן מבקשת המדינה להרשיע את פרץ (בין היתר) בעבירת רצח, ולצדן המסוכנות הרבה הנשקפת מפרץ, מצדיקות את מעצרו עד תום ההליכים.

12. על רקע האמור לעיל, ולנוכח הימשכות ההליך העיקרי - שבגדרה של הארכת מעצר מספר 17 מדברת בעד עצמה בקול צורם - הצעתי לפרץ לחזור בו מעררו ולהסכים לבקשת ההארכה של המדינה. זאת, בכפוף לכך שלקראת הארכת המעצר הבאה - הארכה מס' 18 - אשר תבוא בגדרי סעיף 62 לחוק המעצרים, ככל שהמדינה תבקש הארכה כאמור, שירות המבחן יכין תסקיר מעצר עדכני אשר יבחן חלופות המעצר שתוצענה על ידי פרץ, ובית המשפט המחוזי יבחן חלופות אלו במסגרת עיון חוזר לאור האמור בתסקיר ויחליט בעניין כחוכמתו, לאחר שישמע את טענות הצדדים. תסקיר כאמור יוכן ויוגש לבית המשפט המחוזי עד יום 6.7.2023. מובן מאליו הוא שחלופת מעצר, ככל שתימצא ראויה, חייבת להיות הרמטית, מרוחקת ממרכז הארץ, ומגובה בביטחונות כספיים משמעותיים - שבית המשפט המחוזי ידע לקבעם לפי שיקול דעתו.

13. באי-כוחו של פרץ קיבלו הצעה זו בהסכמת שולחם. המדינה דחתה הצעה זו, שכן, לעמדתה, דין בקשתה להתקבל ללא סייג חרף הימשכות ההליך העיקרי - זאת, בעיקר לנוכח המסוכנות הנשקפת מפרץ.

14. הנני סבור כי הסייג שהצעתי כתנאי להיענות לבקשת המדינה דרוש בשל הימשכות ההליך העיקרי ולנוכח הכללים שעניינם הארכת המעצר עד תום ההליכים בצלה של חזקת החפות, כפי שסוכמו ויושמו על ידי בבש"פ 4342/21 מדינת ישראל נ' פוגל (12.8.2021).

15. אשר על כן, אני נעתר לבקשת המדינה ומאריך את מעצרו של פרץ כאמור בראש ההחלטה, בכפוף לאמור בפסקה 12 לעיל. לעניין זה, זכויותיהם וטענותיהם של בעלי הדין שמורות להם. עררו של פרץ נדחה בזאת בהסכמתו. ניתנה היום, ב' באייר התשפ"ג (23.4.2023).


